

[Krag.]

nem Hovedorganets Udtalelser den følgende, saa faar man en klar Forestilling om, hvilken Maalbevidsthed der fyldte Regeringspartierne og Regeringen. Der var skam ingen Vaklen i „Politiken“s Spalter, heller ikke i „Social-Demokraten“s, Geledderne stod faste nok, hver for sig, men Retningen var rigtig nok den stik modsatte, Fællesgrunden vaklede aabenbart ganske stærkt.

Men den samme Dag fandtes der i „Socialdemokraten“ en Kronik af „Social-Demokraten“s faste økonomiske Kronikør, Hr. Knud Korst, med en kraftig Fordømmelse af, at Kronen løsnes fra Guldets. Nu kan man sige: ja, men det var en Kronik, og den staar for den vedkommendes egen Regning; men naar en Kronik behandler netop Dagens brændende Spørgsmaal, det Spørgsmaal, som trænger sig paa med uafviselig Kraft, og den finder Plads i et Dagblads Spalter, saa maa man dog gaa ud fra, at det, som denne Kronik udtrykker, virkelig ogsaa har Tilslutning fra Bladets Ledelse og derigennem ogsaa fra den Regering, som maa være Inspirator for sin Presse i afgørende Situationer. Altsaa, en kraftig Fordømmelse af, at Kronen løsnes fra Guldets, thi, siger han, „en formindsket international Kroneværdi maa betaales af Folk her i Landet“, og han fortsætter: „Hvorfor skulde Arbejdere, Tjenestemænd etc. nu pludselig finde sig i en indirekte Nedskæring, naar de dog hidtil med Næb og Kløer har sat sig imod en direkte?“

Nej, hvorfor skulde de det? Nu hørte jeg nok i Torsdags den højtærede Statsminister sige, at der er kommet andre Folk paa Stuen; ja, det er der jo, men naar man vil optræde paa Barberstuen, maa man have Instrument; den tidligere Regering bar det aabent til Skue, den nuværende har det i Ærmet, undtagen netop naar det skal bruges.

Man var aabenbart i Færd med at mobilisere Tropperne, „thi“, skrev Hr. Korst, „den rigtige Lære; vi i Øjeblikket kan drage af Begivenhederne, er den, at stærke Kræfter er i Færd med at slaa Kronens Kurs ned og uddrage den vældige Gevinst, som derigennem kan vindes paa Arbejdernes, Tjenestemændenes og de understøttedes Bekostning“; stærke Kræfter er i Færd med denne samfundsskadelige Virksomhed. Ja, det bør vel saa „Politiken“ og de kære allierede med Lovsangene og „Kalifens Ord er altid Visdom!“ tage sig til Indtægt, de kære allierede, som er legemliggjort i de tre Ministre. Jeg maa sige: hvad maa de ikke her høre af store Ord! det er jo ganske

vist kendte Toner, som blæser til en Kamp mod de Interesser, som i første Række er vore eksporterende Erhvervs.

Utvivlsomt er vi, skrev „Social-Demokraten“, i Stand til at opretholde Kronens fulde Guldværdi; „man maa være parat“, hedder det — og det er jo et vist Heltomod, der udstraaler herfra — „til at tage Vanskelighederne for Afsætningen af vore Eksportvarer“. Ja, de er sandelig aldrig smaa i Slaget; man skal være parat til at tage Vanskelighederne, men saa trøster man sig med, at Fordelen af billige Importvarer fra England vilde man i hvert Fald opnaa der-ved. Ja, stil de Vanskeligheder, man er parat til at overvinde, sammen med de Fordele, man her peger paa, og saa har vi Forstaaelsen af, hvilken Vægt man i de Kredse lægger paa det, som er økonomisk afgørende i vort Samfund.

Men Slutningen af Artiklen er det artigste. Dér siger man: „Det ligger da lige for, at de nuværende Regeringspartier, som har sat sig imod den direkte Nedskærings Princip, ogsaa gør, hvad der er menneskeligt muligt, for at hindre den indirekte Nedskæring, som er Inflationens reelle Indhold“. Det er jo ganske sikkert rigtigt, der er sket en indirekte Nedskæring paa — saa længe Priserne ikke er steget mere, end Tilfældet er — nogenlunde et tilsvarende Antal Procent som Kroneværdiens Nedgang, og den maa naturligvis alle paa fast Løn og fast Arbejdsindtægt bære. Det er ganske utvivlsomt, og det nytter ikke, at man fra Regeringshold søger at camouflere dette Faktum ved en Henvisning til, at en fremtidig Pristigning vil det være muligt at bekæmpe. Men denne Proklamation af den siddende Regerings Evne og Villie til at bekæmpe og hindre „den indirekte Nedskæring, som er Inflationens reelle Indhold“, udtaltes altsaa samtidig med, at man vidste, at Regeringen havde nedskaaret Kronens internationale Værdi gennem Guldeksportforbudet. Ogsaa dette er jo et tydeligt Vidnesbyrd om den „faste“ Politik og den „Maalbevidsthed“, som fyldte Regeringen i den givne Situation.

Nu sagde den højtærede Statsminister forleden Dag, at Regeringen ikke havde blandet sig i Nationalbankens Afgørelser; den højtærede Statsminister sagde: Jeg ved ikke af, at Regeringen har givet Nationalbanken Paalæg om noget. Saa, ved den højtærede Statsminister ikke det? Hvorledes rimer dette med den Udtalelse, som Nationalbankdirektør Rosenkrantz fremsatte til en Interviewer om Aftenen den 26. September, den Dag, da den danske Krone